

CAPITOLUL 3

Căderea în păcat

Acest capitol al Genesei ne prezintă sfârșitul scenei descrise până acum. El cuprinde principii importante și a fost întrebuințat deseori de cei care au vestit adevărul despre starea de pierzare a omului și mijlocul de scăpare dat de Dumnezeu. Șarpele s-a apropiat de cei dintâi strămoși ai noștri, cu o întrebare obraznică referitoare la cuvintele divine. Întrebarea aceasta este începutul tuturor întrebărilor sceptice puse de adepții șarpelui; aceste întrebări le putem combate numai cu autoritatea absolută și maiestatea divină a Sfințelor Scripturi.

„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»“ (versetul 1). Iată întrebarea vicleană a satanei! Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi locuit din belșug în inima Evei (Coloseni 3.16), răspunsul ei ar fi fost categoric. Singurul mijloc prin care putem combate întrebările și intrigile diavolului, este să le privim ca venind de la el și să le respingem prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă le dăm ascultare, chiar și numai o clipă, pierdem puterea cu care ne-am putea împotrivi. Diavolul nu se dă chiar pe față Evei, zicând: „Eu sunt diavolul, dușmanul lui Dumnezeu și vin ca să-L ponegresc și să vă pierd.“ Astfel de vorbe nu ar fi fost potrivite cu firea șarpelui: și totuși, a atins același lucru, ridicând îndoieli în inima omului. Dacă fac loc întrebării: „Oare a zis Dumnezeu?“, când de fapt știu lămurit că Dumnezeu a vorbit, atunci aceasta este necredința pe față și arată în același timp imposibilitatea de a mă putea împotrivi satanei. Modul de a răspunde al Evei arată că ea primise în inima ei întrebarea vicleană a șarpelui; în loc să se țină strâns alipită de Cuvântul lui Dumnezeu, ea a adăugat ceva la acest Cuvânt.

Adăugarea sau înlăturarea din Cuvântul lui Dumnezeu arată că acest Cuvânt nu locuiește din belșug în inima mea și nici nu-mi stăpânește cugetul. Dacă își găsește cineva plăcerea în ascultare, și face din ea băutura și hrana de fiecare zi, și trăiește din orice cuvânt „care iese din gura lui Dumnezeu“, va ajunge desigur să cunoască bine Cuvântul și să-l respecte și nu va sta nepăsător față de el. În lupta Sa cu Satana, Domnul Isus a întrebuințat cât se poate de potrivit Cuvântul, pentru că Se hrănea din el clipă de clipă și Își dădea bine seama de toată însemnătatea lui. Tocmai de aceea Domnul Isus nici nu l-a redat greșit, nici nu l-a folosit rău, nici nu a fost indiferent față de Cuvânt. Eva însă a mai adăugat ceva de la ea la ceea ce a spus Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu era simplă: „Să nu mâncați din el.“ Dar Eva a mai adăugat cuvintele ei: „nici să nu vă atingeți de el“. Acestea au fost cuvintele Evei, nu cuvintele lui Dumnezeu. El nu spusese nimic despre atingere și astfel, redarea ei greșită, fie din neștiință, fie din nepăsare, arăta că nu se încredea în sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu și nu era supusă față de acest Cuvânt. „Cât privește legăturile cu oamenii, eu după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori“ (Psalm 17.4).

Este foarte interesant modul în care este prezentată în prim-plan peste tot în cărțile Scripturii ascultarea necondiționată față de acest Cuvânt. Noi trebuie să fim ascultători față de Cuvântul lui Dumnezeu, tocmai pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. Noi suntem doar niște făpturi, iar Dumnezeu, Creatorul; de aceea, pe bună dreptate, El poate să ne ceară ascultare. Necredinciosul poate numi această ascultare „o ascultare oarbă“, dar credinciosul o numește „o ascultare înțeleaptă“, pentru că știe că ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Când cineva nu cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, se poate spune pe drept cuvânt, că un astfel

de om este în întuneric, deoarece singurul izvor al luminii divine în această lume întunecoasă este Cuvântul curat și veșnic al lui Dumnezeu. Tot ceea ce trebuie să știm este că Dumnezeu a vorbit. Atunci ascultarea ajunge să fie cel mai distins mod de comportament înțelept. Când sufletul se înalță spre Dumnezeu, a atins cel mai de sus izvor al autorității. Niciun om, nicio asociație omenească nu ne poate cere ascultare față de cuvântul lor, pentru că este al lor. Dacă de exemplu o biserică pretinde ascultare față de orânduirile și statutele ei, i se ia prin aceasta dreptul lui Dumnezeu și toți care le dau ascultare Îi iau lui Dumnezeu dreptul Său. O astfel de biserică se pune între Dumnezeu și conștiință, și cine poate face aceasta rămânând nepedepsit? Când Dumnezeu vorbește, omul este dator să asculte. Ferice de cel ce o face! Vai de cel ce neglijează acest lucru! Necredința se întrebă dacă Dumnezeu a vorbit sau nu, iar superstiția pune o autoritate omenească între conștiința mea și ceea ce a spus Dumnezeu - ambele ne răpesc încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, și odată cu răpirea încrederii se duce și binecuvântarea, care însoțește totdeauna ascultarea de Cuvânt.

Orice acțiune a ascultării va fi binecuvântată; dar când sufletul șovăie, vrăjmașul va căuta, pe toate căile, să-l îndepărteze tot mai mult de Dumnezeu. Acest capitol este o dovadă în acest sens. La întrebarea: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” a urmat asigurarea: „Hotărât, că nu veți muri” (versetul 4). Mai întâi a fost pus la îndoială faptul că Dumnezeu a vorbit, apoi a urmat împotrivirea pe față la ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Această îndrăzneală nemaipomenită a diavolului dovedește cât de primejdios este să lași ca să-ți pătrundă în inimă cea mai mică îndoială cu privire la descoperirea făcută de Dumnezeu în Cuvântul Lui, cât și cu privire la desăvârșirea acestei descoperiri. O gândire raționalistă rafinată este rudă de aproape cu necredința mărturisită; iar necredința, care îndrăznește să judece sau să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, nu este departe de tăgăduirea lui Dumnezeu. Eva nu ar fi rămas liniștită când șarpele L-a contrazis pe Dumnezeu, dacă mai înainte n-ar fi căzut în nepăsare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Necredința ei a făcut progrese rapide, și astfel a suportat împotrivirea unei creaturi față de Dumnezeu din simplul motiv pentru că Cuvântul Său își pierduse autoritatea asupra inimii și a conștiinței ei.

Aceasta este o avertizare pentru toți cei care sunt în pericol să fie înfășurați de lațurile raționalismului! Nu există nicăieri siguranță, ci numai în credința întemeiată pe încredințarea că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2 Timotei 3.16).

„Nimic nu este nou sub soare” (Eclesiastul 1.9). Același rău, care strică astăzi izvoarele tuturor gândurilor și simțămintelor religioase, a condus-o pe Eva în grădina Eden la pierzare. Primul pas pe calea ei în jos a fost ascultarea de întrebarea diavolului: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Apoi, pas cu pas, a mers mai departe, până a ajuns să se plece înaintea șarpelui și să-l recunoască ca dumnezeul ei și ca izvorul adevărului. Șarpele a luat locul lui Dumnezeu, iar minciuna șarpelui a înlocuit adevărul lui Dumnezeu. Ceea ce s-a întâmplat cu cel dintâi om, se întâmplă și cu urmașii săi. Cuvântul lui Dumnezeu nu este primit în inima unui om care nu este născut din nou, dar în schimb este primită minciuna șarpelui. Inima omului trebuie doar încercată, și se descoperă că așa este. De aceea Domnul a zis lui Nicodim: „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3.7).

Este foarte important să observăm modul în care a încercat șarpele să zdruncine încrederea Evei în adevărul lui Dumnezeu și să o aducă sub stăpânirea „rațiunii” sceptice. Acest lucru s-a făcut prin zdruncinarea încrederii ei în

dragostea lui Dumnezeu, șarpele declarându-i femeii că mărturia lui Dumnezeu nu este întemeiată pe iubire. „Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“ (versetul 5). Altfel spus: „În legătură cu mâncarea din acest pom stă un avantaj sigur, pe care Dumnezeu vi-l oprește. De ce să credeți mărturia lui Dumnezeu? Cum vă puteți încrede în cineva care nu vă iubește? Căci, dacă v-ar iubi, cum v-ar opri să vă bucurați de un avantaj?“

Dacă Eva s-ar fi încrezut în bunătatea nesfârșită a lui Dumnezeu, ar fi fost la adăpost, s-ar fi împotrivit acestei ademeniri și ar fi răspuns șarpelui: „Mă încred în bunătatea lui Dumnezeu și socotesc că este cu neputință să nu-mi dea tot ce este cu adevărat bun pentru mine. Mi-ar da cu siguranță voie să mănânc și din acest pom, dacă mi-ar fi de folos; dar faptul că Dumnezeu nu-mi dă voie, dovedește tocmai că, mâncând, nu mi-ar fi de folos, ci spre paguba mea. Sunt încredințată de iubirea și de adevărul lui Dumnezeu și te privesc ca pe un viclean venit aici ca să-mi abați inima de la izvorul bunătății și al adevărului. Înapoia mea, Satano!“ Acest răspuns ar fi fost hotărâtor; dar Eva nu l-a dat, s-a îndepărtat de dragoste și de adevăr, și totul a fost pierdut. În inima omului căzut nu mai este loc nici pentru iubirea, nici pentru adevărul lui Dumnezeu, până în clipa, când Duhul lui Dumnezeu le pune iarăși, prin nașterea din nou.

Să lăsăm acum puțin deoparte minciuna satanei cu privire la adevărul și dragostea lui Dumnezeu, pentru a arunca o privire spre trimiterea Domnului Isus Hristos, care a venit din sânul Tatălui ca să arate pe deplin ceea ce este cu adevărat Dumnezeu. Isus a fost martorul credincios al lui Dumnezeu (Apocalipsa 1.5). Adevărul Îl descoperă pe Dumnezeu așa cum este El, dar acest adevăr este unit în Isus cu descoperirea harului desăvârșit; astfel, păcătosul, spre bucuria lui de nedescris, află că descoperirea lui Dumnezeu, în Isus Hristos, nu este spre condamnarea lui, ci este temelia mântuirii veșnice. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17.3). Eu nu-L pot cunoaște pe Dumnezeu fără să am viața. Pierderea cunoașterii lui Dumnezeu a avut ca urmare moartea; dar cunoașterea lui Dumnezeu a avut și are ca urmare viața. Așa că viața este cu totul în afară de noi și depinde numai de Dumnezeu. Oricât de bine ar ajunge omul să se cunoască pe sine, nicăieri nu poate spune că viața veșnică este această cunoaștere de sine, deși cunoașterea lui Dumnezeu și cunoașterea de sine sunt, în multe privințe, legate una de alta. Totuși, viața veșnică stă în legătură cu cunoașterea lui Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu așa cum este El, aceasta este viața, și toți „cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu, vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului“ (2 Tesaloniceni 1.9).

Este foarte important să înțelegem că necunoașterea sau cunoașterea lui Dumnezeu caracterizează starea omului și pecetluiesc soarta sa veșnică. Dacă omul este răutăcios în gândurile, în cuvintele și faptele sale, este din pricină că îi lipsește cunoașterea lui Dumnezeu; dacă însă este curat în gânduri, sfânt în vorbe, plin de har în fapte, acestea toate nu sunt decât urmarea firească a cunoașterii ce o are despre Dumnezeu. Tot așa stau lucrurile și cu privire la viitorul omului. Cunoașterea lui Dumnezeu este temelia nestrămutată a unei fericiri nemărginite și a unei glorii veșnice. A nu-L cunoaște pe El înseamnă pierzare veșnică. Astfel, totul depinde de cunoașterea lui Dumnezeu. Ea face sufletul viu, curățește inima, liniștește conștiința, dirijează interesele spre cer și sfințește caracterul și calea vieții. Este de mirare oare, că toată strădania satanei n-avea altă țintă decât să răpească făpturii cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu? El a îndrăznit să dea o interpretare greșită Cuvintelor lui Dumnezeu

și să-L caracterizeze pe Dumnezeu că nu este bun. Iată rădăcina ascunsă a întregului rău! Indiferent de forma pe care a luat-o de atunci păcatul și prin ce canal a pătruns în sufletul omului, totul conduce spre aceeași cauză: necunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai mare om moral, cel mai evlavios om religios, cel mai mare binefăcător, dacă nu-L cunosc pe Dumnezeu, sunt tot atât de departe de viață și de adevărata sfințenie, ca și vameșul sau păcătoasa din Evanghelie. Fiul risipitor era tot atât de păcătos când a părăsit casa părintească și tot atât de departe de tatăl său, ca și atunci când păștea porcii în țara străină (Luca 15.13-15). Tot așa a fost și cu Eva: din clipa în care s-a smuls din mâna lui Dumnezeu și a ieșit din starea ei de deplină dependență de Cuvântul Său, a căzut sub stăpânirea rațiunii, pe care satana a folosit-o spre căderea ei mare.

Versetul 6 prezintă trei lucruri, despre care vorbește apostolul Ioan: „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții“ (1 Ioan 2.16), trei lucruri, care, cum spune apostolul însuși, cuprind „tot ce este în lume“. Îndată ce Dumnezeu a fost lăsat la o parte, aceste lucruri au preluat conducerea. Dacă nu ne încredem în iubirea lui Dumnezeu, în adevărul Său, în harul și în îndurarea Lui și nu ne supunem în totul lui Dumnezeu, ne vom supune, în mod sigur, principiilor mai sus amintite, cu alte cuvinte vom ajunge sub domnia satanei. De fapt, omul nu are o voință independentă cum își închipuie el. Chiar dacă i se pare că se cârmuiește singur, se află sub cârmuirea satanei. Dar dacă se va întreba care este voia lui Dumnezeu, va fi cârmuit de Dumnezeu.

Deci, cele trei mari unelte, pe care le întrebuințează satana, sunt: „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții“. Cu aceste trei unelte, satana a întâmpinat pe Domnul Isus când L-a ispitit. Diavolul a început să ispitească pe al doilea Adam, îndemnându-L să-Și părăsească starea Lui de desăvârșită dependență de Dumnezeu. „Poruncește pietrei acesteia să se facă pâine!“ Apoi a urmat oferta împărățiilor lumii cu toată slava, și, în sfârșit, ispitirea de a se prezenta admirației poporului printr-o acțiune supranaturală (Domnul Isus a fost dus pe streășina Templului, și acolo diavolul L-a îndemnat să se arunce jos - a se vedea Matei 4.1-11; Luca 4.1-13). Scopul vădit al acestor ispite a fost să-L determine pe Domnul să părăsească locul dependenței depline față de Dumnezeu și a supunerii față de voia Sa. Însă totul a fost în zadar. „Este scris“, a fost răspunsul statornic al Omului desăvârșit, care cunoștea adevărata dependență. Dacă unii încearcă să acționeze și să poarte înșiși grijă de ei, Domnul Isus S-a lăsat în totul cârmuit numai de Dumnezeu.

Ce pildă pentru cei credincioși în toate împrejurările lor! Isus a rămas strâns alipit de Sfânta Scriptură și a fost biruitor; neavând altă sabie decât a Duhului, a dus lupta și a câștigat o biruință măreață! Ce deosebire izbitoare între El și cel dintâi Adam! Împrejurările, în care a fost pus Adam, îi vorbeau numai de Dumnezeu; împrejurările, în care a fost Domnul Isus, vorbeau însă cu totul împotriva lui Dumnezeu. Adam era în mijlocul grădinii cu toate desfătările ei, Isus stătea în mijlocul pustiului cu toate lipsurile lui. Cel dintâi și-a pus încrederea în satana; al doilea S-a încrezut în Dumnezeu. Cel dintâi a fost cu totul biruit; al doilea, cu totul biruitor.

Să cercetăm acum cum s-a împlinit avantajul promis de șarpe la Adam și Eva. Această cercetare ne va conduce spre un punct important în legătură cu căderea omului. Dumnezeu rânduse ca, prin căderea în păcat, omul să capete o conștiință, cunoașterea binelui și a răului. Înainte de cădere, omul nu putea să fie înzestrat cu această conștiință (cuget). Nu putea să aibă nicio cunoștință despre rău atât timp cât nu era prezent răul. Omul era într-o stare de nevinovăție, adică de neștiință a răului. Prin căderea în păcat, omul a căpătat

această conștiință (cuget). Cel dintâi efect al acestui cuget a fost să facă din om un laș. Satana o înșelase pe femeie, când i-a spus: „Vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“ (versetul 5). El a omis o însemnată parte a adevărului, și anume că aveau să cunoască binele, dar că nu vor fi în stare să-l facă; și aveau să cunoască răul, fără să-l poată ocoli. Încercarea de a urca tot mai sus a adus după sine, pierderea adevăratei superiorități; omul a ajuns o ființă fără putere, chinuită de groază, urmărită de cugetul său, un rob al satanei. „Li s-au deschis ochii“ (versetul 7). Dar pentru ce? Ca să-și descopere goliciunea. Ochii lor deschiși au văzut starea lor de plâns. Erau ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi (Apocalipsa 3.17). Iată rodul trist al pomului cunoștinței! Adam și Eva n-au dobândit o cunoștință nouă despre slava lui Dumnezeu. Cel dintâi rod al neascultării lor și al aspirației lor neascultătoare spre cunoștință, a fost descoperirea că erau goi.

Să înțelegem bine acest lucru. Dacă știm că cugetul lucrează, vedem că el nu țintește la nimic altceva decât să ne facă să ne dăm seama de ceea ce suntem. Mulți se înșală, crezând că cugetul ne conduce la Dumnezeu. A fost acesta efectul său în cazul lui Adam și a Evei? Nicidecum! Și aceasta nu găsim la niciun păcătos. Cum s-ar putea oare ca simțământul a ceea ce sunt eu să mă ducă la Dumnezeu, dacă acest simțământ nu este însoțit de credința în ceea ce este Dumnezeu? Simțământul a ceea ce sunt eu, trezește în mine rușine, autoacuzare, groază și tulburare sufletească; o să dea naștere în mine poate și la anumite străduințe din partea mea, ca să îmbunătățesc starea în care mă găsesc, dar tocmai aceste străduințe acționează ca un paravan, și în loc să mă atragă spre Dumnezeu, Îl ascund privirilor mele. Așa a fost cu Adam și Eva: descoperirea goliciunii lor a fost urmată de o încercare proprie de a ascunde această goliciune. „Au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele“ (versetul 7). Aici avem cea mai veche relatare despre încercarea omului de a-și schimba starea cu niște mijloace născocite de el. Dacă privim această încercare a omului cu luare aminte, vom găsi în ea adevăratul caracter al religiozității omenești din toate timpurile. Mai întâi vedem că nu numai la Adam, ci oricând străduința omului de a-și îmbunătăți starea rezultă din recunoașterea goliciunii sale. Omul este gol, iar întreaga sa acțiune este urmarea recunoașterii acestei stări. Dar la ce folosește această străduință? Înainte de a putea face ceva, care să fie plăcut lui Dumnezeu, trebuie să știu că sunt îmbrăcat.

Iată deosebirea cea mare dintre creștinismul adevărat și religia omenească: creștinismul adevărat este întemeiat pe faptul că Dumnezeu l-a îmbrăcat pe om, religia omenească, dimpotrivă, pleacă de la faptul că omul este gol și este caracterizată prin străduința omului de a se îmbrăca el însuși. Tot ceea ce face un adevărat credincios face, fiindcă este îmbrăcat; tot ceea ce face omul religios face, ca să fie îmbrăcat. Deosebirea aceasta este foarte mare. Cu cât vom cerceta mai mult înțelesul religiei omului în toate formele ei, cu atât mai mult vom vedea neputința desăvârșită a acestei religii de a îmbunătăți starea omului și de a liniști tulburarea sufletească. Religia omului firesc poate fi de ajuns până la un timp; poate fi de ajuns atât timp cât moartea, judecata și mânia lui Dumnezeu sunt privite de departe; dar când omul observă realitatea groaznică a acestor lucruri, va simți că religia sa nu este suficientă.

Când a auzit Adam glasul lui Dumnezeu în grădină, s-a temut, deoarece, cum mărturisește el însuși, era gol. Da, era gol, cu toate că își legase un șort. Se vede că această acoperitoare nu-i putea mulțumi nici măcar propria-i conștiință. Dacă această acoperitoare ar fi fost în stare să-i împace cugetul, nu s-ar fi temut. „Dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu“ (1 Ioan

3.21). Dacă nici măcar cugetul omului nu găsește odihnă în silințele religiei omenești, cum va putea oare să găsească acolo odihnă, sfințenia lui Dumnezeu? Șorțul, pe care și-l făcuse Adam, nu-l putea ascunde de ochii lui Dumnezeu; gol însă nu se putea arăta în fața Lui: de aceea s-a ascuns. Conștiința a acționat așa întotdeauna: l-a făcut pe om să se ascundă de Dumnezeu. Tot ce-i oferă propria religiozitate nu este altceva decât un mijloc de a se ascunde de Dumnezeu. Ce protecție jalnică, cu care omul va trebui să se înfățișeze odată înaintea lui Dumnezeu! Cât de îngrozit și nefericit este omul, dacă nu are altceva decât trista conștiință a stării sale! Într-adevăr, numai iadul lipsește, ca să facă și mai viu chinul aceluia care, știind că trebuie să dea ochii cu Dumnezeu, nu cunoaște nimic altceva decât ceea ce este el.

Dacă ar fi cunoscut dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, Adam nu s-ar fi temut, căci „în dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine sa teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste“ (1 Ioan 4.18). Dar Adam nu știa lucrul acesta, pentru că se încrezuse în minciuna satanei. De aceea socotea că Dumnezeu nu poate fi iubire; așa că nu-i rămânea decât să se ascundă de fața lui Dumnezeu. De altfel păcatul care pusese stăpânire pe el, nu putea să stea alături de Dumnezeu. De aceea, atâta vreme cât omul este pătat de păcat nu poate sta alături de Dumnezeu. „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul“ (Habacuc 1.13). Sfințenia și păcatul nu pot să locuiască împreună. Păcatul este întâmpinat doar de mânia lui Dumnezeu.

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Există ceva diferit de conștiința a ceea ce sunt eu. Este descoperirea a ceea ce este Dumnezeu, și aceasta s-a adus la lumină prin căderea omului în păcat. Dumnezeu nu Se descoperise deplin în crearea lumii. Își arătase puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui (Romani 1.20), dar nu-Și descoperise toate tainele naturii Sale și ale caracterului Său, în toată profunzimea lor. De aceea satana s-a înșelat cu desăvârșire, când s-a amestecat în creația lui Dumnezeu; căci, în felul acesta, a ajuns unealta pierzării lui și a rușinării sale veșnice: „Fărădelegea pe care a urzit-o, se întoarce asupra capului lui și sânclia pe care a făcut-o se pogoară înapoi pe țeasta capului lui“ (Psalm 7.16). Cu minciuna sa, satana n-a ajuns decât să dea prilej lui Dumnezeu, ca să destăinuiască tot adevărul cuprins în natura Sa. Creația nu ar fi putut descoperi niciodată ce este Dumnezeu. Dar este mult mai mult în El decât înțelepciune și putere. În El este iubire, milă, sfințenie, dreptate, bunătate, îndurare și răbdare. Unde s-ar fi putut arăta toate aceste însușiri dacă nu într-o lume de păcătoși? Mai întâi, Dumnezeu a venit ca Creator; apoi, după ce șarpele s-a încumetat să se amestece în creație, Dumnezeu a venit ca Mântuitor. Acest lucru ni-l arată primele cuvinte rostite de Dumnezeu după căderea omului: „Și Dumnezeu a chemat pe Adam și i-a zis: unde ești?“ (versetul 9). Această întrebare dovedea două lucruri: că omul era pierdut și că Dumnezeu venise ca să-l caute; dovedea păcatul omului și harul lui Dumnezeu. „Unde ești?“ Ce credincioșie și ce har! Credincioșia s-a arătat prin faptul că a descoperit adevărata stare a omului, iar harul arată adevărata natură a lui Dumnezeu, precum și poziția Sa față de omul căzut. Omul era pierdut, dar Dumnezeu a coborât ca să-l caute și să-l scoată din locul unde se ascunsese, pentru ca să-i dea, prin credință, un adăpost în El Însuși. Iată ce era harul! Ca să-l facă pe om din țărână era deajuns puterea lui Dumnezeu; ca să-l caute pe om însă, în starea sa de pierzare, trebuia harul. Cine poate să exprime tot ceea ce cuprinde gândul acesta că Dumnezeu caută? Dumnezeu îl caută pe omul păcătos. Ce a descoperit în om, încât l-a determinat să-l caute? A văzut ceea ce a văzut păstorul în oaia pierdută, ceea ce a văzut tatăl fiului risipitor în fiul său. În ochii lui Dumnezeu, păcătosul este scump. De ce?

Doar veșnicia ne va lămuri acest lucru.

Dar cum a răspuns omul păcătos la întrebarea plină de credincioșie și har a lui Dumnezeu? Răspunsul lui Adam arată cât de adânc era răul în care căzuse. „El a răspuns: «Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică pentru că eram gol și m-am ascuns.» Și Domnul Dumnezeu a zis: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?» Omul a răspuns: «Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine: ea mi-a dat din pom și am mâncat» (versetele 10-12). Adam a aruncat vina căderii sale rușinoase asupra împrejurărilor, în care îl pusese Dumnezeu, adică asupra lui Dumnezeu Însuși. Așa face întotdeauna omul căzut: învinuiește pe toată lumea și toate lucrurile, numai pe sine însuși nu. Dar acolo unde există sinceritate, se ridică întrebarea: „Nu cumva sunt eu vinovat?” Dacă s-ar fi cunoscut mai bine pe sine însuși, Adam ar fi vorbit altfel; dar Adam nu se cunoștea bine nici pe sine însuși, nici pe Dumnezeu; și de aceea, în loc să se vadă vinovat numai pe el însuși, a aruncat toată vina numai pe Dumnezeu.

Aceasta era deci starea groznică a omului! Pierduse totul: stăpânirea, vrednicia, fericirea, curăția și pacea; dar ceea ce era și mai rău, Adam arunca toată vina nenorocirii sale pe seama lui Dumnezeu.¹ Un păcătos pierdut, stricat și vinovat, care se dezvinovățește pe sine și aruncă toată vina păcatului său pe seama lui Dumnezeu!

---

¹ Omul, nu numai că învinuiește pe Dumnezeu de căderea sa în păcat, ci Îl învinuiește și că nu l-a readus în starea inițială. Sunt oameni care spun că nu pot crede, dacă Dumnezeu nu le dă puțința să creadă; ba mai mult, că nu pot fi mântuiți, decât dacă sunt hotărâți din veșnicie de Dumnezeu la mântuire.

Într-adevăr, nimeni nu poate crede în Evanghelie decât prin puterea Duhului Sfânt; și tot atât de adevărat este că cei ce cred în Evanghelie sunt hotărâți din veșnicie de Dumnezeu la mântuire. Dar înlătură oare toate acestea răspunderea sub care se află omul, de a crede în mărturia lămurită și simplă, pe care o găsește în Sfânta Scriptură? Nu! Dimpotrivă, toate acestea arată răutatea inimii omului, care îl face să nu primească mărturia lui Dumnezeu și să se apere, spunând că nu este ales de Dumnezeu. Dar de această dezvinovățire n-are să se folosească nimeni, căci este scris în 2 Tesaloniceni 1.8-9 că: „Cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică“.

Oamenii sunt făcuți răspunzători să creadă cuvântul Evangheliei și vor fi pedepsiți pentru că nu l-au crezut. Nu sunt răspunzători să cunoască hotărârile nedescoperite ale lui Dumnezeu și niciunul nu poate fi învinuit că rămâne în neștiință în această privință. Apostolul putea spune tesalonicenilor: „Știm, frați prea iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.“ Cum o știa? Oare avea acces la cărțile hotărârilor tainice și veșnice ale lui Dumnezeu? Nicidecum! Dar el spune: „fiindcă Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere“ (1 Tesaloniceni 1.4-5). Acesta este modul de a ști dacă cineva este ales. Acolo unde Evanghelia se dovedește cu putere este dovada vădită a alegerii divine.

Dar nu mă înșel dacă spun că cei care fac din hotărârile lui Dumnezeu o scuză pentru respingerea mărturiei divine, caută doar un motiv pentru a putea trăi mai departe în păcat. De fapt, ei nu-L vor pe Dumnezeu, și ar face mai bine să recunoască acest lucru fără ocoliș, în loc să se refugieze într-o scuză care nu doar că este zadarnică și nechibzuită, ci și hulitoare. O astfel de dezvinovățire nu le va folosi la nimic în mijlocul groazei zilelor apropiate ale judecății.

Dar tocmai când omul ajunsese în această stare grozavă, Dumnezeu a început să Se descopere pe Sine și intențiile dragostei Sale salvatoare; în aceasta constă adevărata temelie a păcii și a fericirii omului. Abia după ce omul termină cu sine, Dumnezeu poate să arate ce este El. Înainte ca Dumnezeu să se poată descoperi, locul trebuie să fie curățat de om și de toate pretențiile sale nejustificate, de lăudăroșenia sa și de deducțiile sale logice.

Faptul că conștiința nu-i poate aduce pe oameni în pace și cu încredere în prezența lui Dumnezeu, a fost deja amintit. Conștiința l-a mânat pe Adam printre pomii din grădină. Descoperirea harului l-a adus în prezența lui Dumnezeu. Trezirea cugetului l-a umplut de groază; descoperirea a ceea ce este Dumnezeu însă l-a liniștit. Ce mângâiere pentru o inimă zdrobită de povara păcatului!

Dumnezeu și omul trebuie să se întâlnească, fie în har, fie la judecată; și în această întâlnire, și Dumnezeu, și omul sunt arătați așa cum sunt. Ferice de cei care se întâlnesc cu Dumnezeu în har; vai de cei care vor trebui să-L întâlnească pe Dumnezeu la judecată! Dumnezeu Se preocupă cu starea în care suntem noi potrivit cu ceea ce este El. La cruce Îl văd pe Dumnezeu, în harul Său, coborând în adâncimea stării mele ca păcătos. Aceasta îmi dă o pace deplină. Cei care primesc prin credință această jertfă, au parte de mântuire. Cei care nu vor să creadă tot ce a făcut Dumnezeu la cruce, adică nu vor să dea ochii cu Dumnezeu în har, se vor întâlni cu El la judecată; acolo, El Se va preocupa cu ei după dreptatea Lui și după starea lor.

Din clipa în care omul își recunoaște adevărata stare, nu poate găsi odihna până nu Îl găsește pe Dumnezeu la cruce și atunci se odihnește în Dumnezeu. Dumnezeu este odihna și adăpostul celui credincios. Astfel, orice altă scăpare pe care caută să și-o facă omul prin faptele lui, este înlăturată pentru totdeauna. Cei care se bizuie pe faptele lor, nu pot să-și dea bine seama de grozăvia în care se găsesc. Un cuget trezit prin puterea divină nu poate găsi odihnă altundeva decât în jertfa desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu. Orice altă silință pe care și-o dă omul pentru mântuire în afară de credința în jertfa lui Isus, izvorăște din neștiința lui cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Adam putea învăța din spusele lui Dumnezeu cu privire la „sămânța femeii“, că nu îi era de niciun folos șorțul de frunze pe care și-l făcuse el. Haina despre care îi vorbea Dumnezeu, adică mântuirea, întrecea cu mult puterile lui omenești. Păcatul trebuia îndepărtat; putea oare omul să facă acest lucru? Capul șarpelui trebuia zdrobit; era în stare omul să facă așa ceva? Nu! El ajunsese robul satanei. - Cerințele lui Dumnezeu trebuiau împlinite; putea oare omul să le îplinească? Îi era cu neputință, deoarece pe toate le călcase în picioare. - Moartea trebuia desființată; avea oare omul această putere? Cu niciun chip nu putea face așa ceva, căci el însuși o adusese prin păcatul său și-i dăduse boldul său cel groznic (1 Corinteni 15.56).

Așadar, indiferent unde ne uităm, zărim numai desăvârșita neputință a păcătosului. Pe lângă acestea mai vedem nebuna îngâmfare a tuturor celor ce cred că Îl pot ajuta pe Dumnezeu în minunata Sa lucrare de răscumpărare și care își închipuie că pot să se mântuiască altfel decât „prin har și prin credință“.

După ce Adam și-a dat seama de neputința lui de a se mântui, Dumnezeu a găsit cu cale să-i descopere că El Însuși avea să săvârșească lucrarea de mântuire, prin sămânța femeii. Într-un cuvânt, Dumnezeu ia în mână întreaga lucrare. De acum, totul avea să se rânduiească între El Însuși și șarpe; căci deși bărbatul și femeia, fiecare în parte și în felurite chipuri, aveau să secere roadele amare ale păcatului lor, totuși șarpelui i-a zis Dumnezeu: „Fiindcă tu ai făcut lucrul acesta“ (versetul 14). Șarpele a fost pricina căderii și a nenorocirii omului, iar sămânța femeii avea să fie izvorul răscumpărării. Adam a auzit și a crezut

aceste lucruri; și, în tăria credinței, „a pus nevastei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii“ (versetul 20). Potrivit firii sale pământești, Eva putea fi numită „mama tuturor celor morți“, însă prin descoperirea lui Dumnezeu, credința zărea în ea pe mama tuturor, mama tuturor celor vii. „Și pe când își dădea ea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele Benoni (fiul durerii mele); dar tatăl său l-a numit Benjamin (fiul dreptei)“ (35.18).

Puterea credinței l-a învrednicit pe Adam să suporte grozavele urmări ale păcatului său. Dumnezeu, în îndurarea Lui nemărginită, i-a permis să audă tot ce a spus șarpelui, înainte ca să-i vorbească lui. Dacă n-ar fi avut această licărire de îndurare, Adam ar fi căzut în deznădejde. De altfel, când prin descoperire divină ne vedem pe noi înșine așa cum suntem, fără putința de mântuire descoperită de Dumnezeu la cruce, nu ne mai rămâne decât deznădejdea. Niciun urmaș al lui Adam nu este în stare să privească în față ceea ce este și a făcut el, dacă nu și-a găsit adăpostul la crucea lui Hristos. De aceea cei care nu vor să-L primească pe Hristos n-au nicio nădejde. Va veni o vreme, când, în locul în care vor fi ținuți să-și petreacă veșnicia, își vor da bine seama de ceea ce sunt ei și ceea ce au făcut, fără a fi însă în stare să primească un adăpost la Dumnezeu. Atunci ceea ce este Dumnezeu va însemna pentru ei o pierzare fără nădejde, după cum ceea ce este El, înseamnă astăzi mântuire veșnică. Sfințenia lui Dumnezeu va fi atunci și pe veci împotriva lor, după cum astăzi această sfințenie face bucurie pentru cei credincioși.

Să ne oprim acum puțin și la învățătura cuprinsă în versetul 21: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele.“ Aici ne este înfățișată dreptatea pe care o dă Dumnezeu. Haina cu care Dumnezeu l-a îmbrăcat pe Adam, era o acoperitoare suficientă, fiindcă o pregătise Dumnezeu; dar șortul de frunze de smochin era o acoperitoare nefolositoare și zadarnică, pentru că era lucrul omului. Mai mult, îmbrăcăminte cu care a acoperit Dumnezeu goliciunea omului, își avea obârșia în moarte: cursese sânge; nu tot așa era și cu șortul pe care și-l făcuse Adam: aici nu cursese sânge. Așa este și cu dreptatea pe care o dă Dumnezeu și cu cea pe care și-o dă omul însuși. Dreptatea pe care o dă Dumnezeu este descoperită în crucea Domnului Isus, se întemeiază pe vărsare de sânge, pe când neprihănirea pe care și-o dă omul se arată în faptele mâinilor sale, adică fără vărsare de sânge, ci numai mănjite de păcat. După ce a fost îmbrăcat cu haina de piele, Adam nu mai putea să spună ca înainte: „sunt gol“, nici nu mai avea trebuință să se ascundă. Păcătosul poate fi cu desăvârșire liniștit, când, prin credință, se știe îmbrăcat de Dumnezeu; însă până atunci, liniștea n-ar fi decât rodul îngâmfariei sau al neștiinței. Când știu că haina pe care o port și în care mă voi înfățișa înaintea lui Dumnezeu, mi-a fost pregătită de El, este de ajuns ca inima să-mi fie liniștită.

Cele din urmă versete ale capitoului sunt bogate în învățatură. Omul căzut nu trebuia să mănânce din pomul vieții, ca nu cumva nenorocirea sa în această lume să fie veșnică. Nu se poate gusta din pomul vieții decât după înviere. A trăi totdeauna într-un cort șubred, într-un trup al păcatului și al morții ar fi de nesuferit. De aceea Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, l-a izgonit într-o lume care înfățișa pretutindeni privirii omului urmările triste ale căderii lui. „Heruvimii“ și „sabia învăpăiată“ păzeau drumul care duce la pomul vieții; iar cuvintele lui Dumnezeu îndreptau privirile omului spre moarte și spre învierea seminței femeii ca spre izvorul vieții, al unei vieți care stătea în afară de puterea morții.

Astfel, Adam a fost mai fericit și într-o siguranță mai mare afară din rai, decât ar fi fost înăuntru, fiindcă în Eden, viața lui atârna de el însuși, pe când afară din

Lămuriri asupra Genesei: cap. 3 – C.H.M.

grădină, viața lui atârna de un Altul, și anume de Hristosul cel făgăduit. Ori de câte ori vedea „heruvimii și sabia învăpăiată“, Adam Îl putea slăvi pe Acela care îi pusese acolo, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții, pentru că Dumnezeu deschisese un drum mai bun, mai sigur și mai fericit spre acel pom. Dacă „heruvimii și sabia învăpăiată“ au închis drumul raiului, Domnul Isus a deschis „o cale nouă și vie“, care duce la Tatăl. „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14.6; Evrei 10.20). Iată pe ce se întemeiază cel credincios, când pășește biruitor în mijlocul unei lumi blestemată, în care se văd numai urmele păcatului! Prin credință, a aflat calea care îl duce la sânul Tatălui. Și în timp ce se poate odihni sufletește acolo, este înveselit de fericita încredințare că Acela, care l-a adus până acolo, a mers să-i pregătească un loc în locuințele Casei Tatălui și o să se întoarcă să-l ia și să-l ducă împreună cu El în Casa Tatălui.
